

Завой

Седмичникът за култура, изкуство, критика и общественост.

„Нека не се самозаблуждаваме да върваме, че ние ще донесем мир между европейските страни, като участваме в тяхните войни или гарантираме техните договори.“

Постигането на единствен мир може да стане не чрез налагането, а чрез осуетяването единствено договора като Версайския.

Мирът ще се постигне само чрез премахването на желанието за война от страна на онези, които сж бв състояние да я водят.

Потвърдени сж не формули, а разум, не гаранции, а задоволяване нуждите на всички.“

Полковникът Чарлз А. Линдберг

Дългът на стария свят

Последният оржейни германци на западния фронт ще загълхнат. Съ тях старият свят ще поеме пътя към историята, която никога не е могъл да да спре, въпреки всичко.

Смъртта на милиони знайни и незнайни войници, майки и деца, разрушения, незагаснали пожари сж паметника на тоя стар свят. Но само паметникът, чиято стойност е все пак по-малка от дългът, огромният дълг от неправди и противоречия, от мизерия и безчовечие, при които милиони хора тръбваше да живеят години наред, излъзали от релсите на човешкото си предназначение.

Така диктуваше правото на силата, което черта по-рядка на живота, добилъ равностойност на непоносими грижи, застрашили и желанието на човъка да живее.

Края на днешната война ще бъде щастлив за всички, ако освети истината, че ввчна е само силата на правото, по чийто път човечеството чана новия ден и въра, че той ще дойде.

„Завой“

ГОЛЪМИ ВЪПРОСИ СЖ ПОСТАВЕНИ НА ДНЕВЕН РЕДЪ

Политически дневник.

Примирението подписано в Компьенската гора санкционира френската капитулация, очертава се доста по-отрано.

Може би затова и коментарите на печата по този случай, бвха по ограничени или по краткотрайни, сж изключения на германския, италианския, и английския печат, които го разгледаха въ зависимост от стойността му за всъка от тия три страни.

Независимо от условията на примирението, маршалът Петен — днешният водач на Франция, се опита да създаде постановка, щото действително на Франция да бъде запазено. Той не пропусна да зъяви, че условията на примирението сж тежки и че само с труд и единение, както и с въра въ бъдещето на френския народ, могат да бъдат предпоставени новите условия, при които е поставена Франция. Въ продължение на десетки години тя ще чувства последиците на войната. За нея, обаче, войната не е свършена, макар че ордаията замлъкнаха.

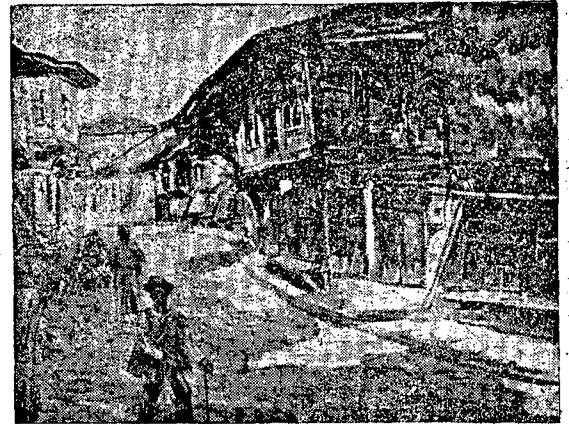
Днес, Франция сж намира между два фронта. Подготвяната от Германия и Италия офанзива срещу Англия ще се проведе може би през Франция, чието крайбрежие е най-близкото сж Англия. Това се потвърждава и от специалните клоузи на примирението, според които това крайбрежие ще бъде окупирано и задържано от Германия и Италия до свършването на войната сж Англия.

А не сж изключени и военни действия на самата френска територия. Френският национален комитет въ Лондон,

чрез изявленията на генерал де Гол, потвърди това. Той добави сжщо, че изхожда от интересите на Франция, независимо от правителството на Бордо, въ противовес на чийто решения, борбата ще продължи до победа.

При тая постановка тежките дни за Франция може би не сж минали. Условията на примирението, поставили я както на захме, между два фронта, стават по тежки за нея, толкова повече, че края на тая „последна фаза на войната“ (офанзивата срещу Англия) е вън от конкретни предположения. Англия продължава да се готви за отбрана. Сама по себе си тая отбрана ще бъде борба на живот и смърт борба, при която ще бъдат използвани все пак големите възможности както на самата Англия, така сжщо и на колонията ѝ, на мандатите ѝ на протекторатите. Не тръбва да се изпуска из предвид и обстоятелството, че сж влизането на Италия въ войната, положението на Англия се отегчи. Съобщителните и морски пътища сж част от колонията ѝ попаднаха под действията на италианската флота, която пресече сжщо и пътя за търговия сж Близкия изток. От друга страна Германия, че се види може би принудена да следи зорко подвоза на мунициите от Съединените щати.

По тая начин инициативата за блокада ще премине от английски въ германско италиански ръце. Само това безспорно нма да реши войната, защото английската флота и днес запазва предимствата си да господства надъ моретата.

М. Георгиев

Мушановата къща — Дръново

Преглед на негата

Въ брой 5368 на в. Слово (публиката на разни теми) г. Т. Пенчев пише за новата наредба, сж която гражданството доброволно се поканва да предаде на съответните административни органи, наличните си огнестрелни оръжия — предимно листовети-парабелуми.

Според г. Пенчева това било изпитъ за националното ни съзнание, изпитъ, който по негова въра щелъ да бъде издържан, щелъ да се покрие от жеста на гражданите. Имената на първите от твх, проявили

тоя жест, тръбвало да се направят достойни на масите — за да бъдат последвани.

Ние мислим, че г. Пенчев мърси сж малка, съвсем малка жърка, националното ни съзнание. Който се отнася пакъ до жеста на гражданите, въместо твхните имена да бъдат публикувани (ако нма други съображения за това), по добре би било без списъци и обяви да се оцени тоя жест.

Основените предположения на мнозина чертаят въюване до крайна победа. Като последица от нея „старият свят“ ще претърпи промени. Ако ги наложи диктувания мир, както въ миналото, свята следъ отиди от десетина-двадесет години пакъ ще се позове на Марсовата помощ за да търси справедливостта въ условията за живота на всички хора, еднакви по начало въ правата си.

Тая справедливост ще се търси и тогава когато новите победители не изличатъ всестранните последици на Версай, Ньои и Трианон, които

то не засягат само днес — воюващите.

От премахване на последиците на мирните договори от миналото и при справедлива начала на новия мир ще спечели човечествът въобще, защото по този начинъ ще бъдат изравнени правата и задълженията на всички. Това е първата крачка към създаване на по-добри условия за живот, осветени като знаме въ борбата на всички народи, от всички времена.

Да чакаме и да въвраме въ бъдещето на новия човкъ.

Св. Развигоровъ

Василь Воденичарски

Устремна младост

(репортажъ)

антикооперативната дейност на касиеръ-дълговодителя — Радослав Минков!

Отпрати се към своето място.

Патерицата на Мечката трагна въ масата.

— Още нщо?

— Толкова.

Единъ рошавъ младежъ проточи дългъ вратъ.

— Да се гласува предложение!

Мечката дръпна единият провиснали мустакъ, сетне другият.

Има ли възражения?

— Оново чепатата патерица замъни липсващият вънъ.

— Който е за...

— Татко, искамъ думата!

Въ погледите пребвгна по-чуда.

Райка?

Дъщеря на Мечката.

Немирната пснопейка погледни и седвинките.

Върху лицето ѝ пламти руменина.

Бвлата блуза трепти надъ бликналите гърди.

Тя първа влезе въ коопгрупата.

Първа постави въпроса за нивата.

Пое дъхъ...

— Господинъ Минковъ е тукъ... нека каже предъ всички, защо дадохъ нивата на Станой?

Рошавият се развика.

— Защото Станой му е кръс-

тнинъ.

Минковъ се запжти къмъ изхода.

Рошавият се развика.

— Нма куражъ! Бгга!

Прошумя недоволство.

Плешивата глава прилича на черенъ мехуръ.

Патерицата напомни, че стариятъ председател е на своя постъ.

— Господинъ Минковъ, имате думата!

Салона стихна.

Зачака.

— 3-3-3-3-3

Блсна се въ стъклата, досадно бръмчаща пчела.

Цилиндричното твло разбути навалищата, направи си пътъ къмъ масата.

— 3-3-3-3-3.

Десетъ години Радославъ Минковъ е касиеръ-дълговодителя на кооперацията.

Десетъ години кооперацията линте,

Никой не вдигна гласъ.

Настоятелствата посочваха.

Тв бвха избрани.

И живеше тоя сж бездетната Рина.

Живеше.

Живота течеше.

Пари за заплатата намриха.

Но...

Стана нщо въ Ведрото.

Напусна гимназия Тренчо.

Баша му нмалъ пари.

Назначиха новъ учителъ въ прогимназията.

Основа се коопгрупа.

Нъкои стари и младите тргнаха заедно.

И стана топло около плешивата глава на касиеръ-дълговодителя.

Подъ лъскавата кожа мозъкътъ търси изходъ.

— Трудътъ, колективниятъ, кооперативно производителниятъ трудъ, възпитават хората, прави ги човъци... горди и смели човъци... — Плвсъкъ на много ржче зазвъня въ прозорците, натисна стъклата и отекна всрждъ намръщеният есененъ денъ.

Тънкиятъ като вейка Генчевъ се отправи къмъ своето място.

Горанъ Мечката почука сж патерицата на масата.

— Има думата Тренчо.

Отъ глго наблсканата публика излъзе Диалектиката.

Стотини погледи като проектори зашариха низката, широкоплещеста фигура, издълбаното от шарката лице — търсеха неспокойствие...

Браздата на бузата едва се очертаваше.

Отмахна спокойно кичура коса отъ челото си...

— Да се направя изложение до Общиятъ Съюзъ на Българските Земеделски Кооперации, въ което да се посочи

Полковник Чарлз А. Линдберг

Вместо да воюваме

Велики открития и мощни движения в миналото са про- никвали бавно в света, носени от мудния поток на вековете. До миналото столетие, макар че знанието бързо направило твърде голям прогрес, животът не бързо претърпял значителни промени през последните 1000 години.

Тогава настъпи ерата на науката, която бързо промени нашия живот, нашите навици и идеи. Новото време промени също отношенията между хората както и между народите.

Всичка промяна бива в полза на едни и в ущърб на други. Затова и настъпващата промяна в живота повлече след себе си необходимостта от една преоценка, от едно нагаждане, към новите условия, от едно прераспределение на правата на отделната личност и на цялото население. Тук науката, която бързо виновен за настъпващата промяна, не можа да се притече на помощ, тъй като тя още не е успяла да създаде едно мърло за онзи неосезаеми човешки качества, които правят едни лица, едни народи по-дейни, по-способни и напредничави от други. И тъй като при наложилото се ново разпределение на правата и благата мирното разбирателство чрез преговори не даде желаните резултати, Европа днес се намира в война.

Цивилизованият свят е онемял от удивление, че такова едно велико безумие бързо допустно в двадесетия век. Но защо да се очудваме? Историата на Европа е изтъкана от конфликти. Нека хвърлим поглед само върху последното столетие:

Бурската дойна, Френско-пруската война, войната между Германия и Австрия, войната между Пруссия и Дания, Франко-сардинската война срещу Австрия, Кримската война, Руско-турската война, Британски действия в Африка, Индия, Китай, Авганистан, Палестина и др.; френски действия в Африка, Индо-Китай и Мексико, — всички тези въоръжени конфликти и много други бързо водени само в течение на 100 години европейска история. Тогава какво основание имаме ние да се надяваме, че именно днешното поколение е открило златния ключ на мира?

Ние в Америка сме склонни да гледаме на сегашната война в Европа като на един конфликт между правото и неправдата, като правото се представя от „демократията“,

а неправдата от „тоталитарни-ти страни“. Но мотивите и причините на войната не тъй лесно могат да бъдат поставени в рамка. Ако погледнем обективно на Европа, ще видим, че никой от двете воюващи страни не изглежда да държи монопол на правото, освен онзи вид право, което им дават техните собствени, и то моментни, мърли на правото.

Едно от знамената, които демократичните народи следват, се нарича „Равенство на възможностите“. Обаче, същото това знаме днес се развява пред германските легиони в тяхната борба за равенство на възможностите да се ползват от богатата на света, до като „демократичните“ армии на Англия и Франция са се опълчили да защитават империи от завладяване и наследени богатства. И тъй, хората, които считат, „равенството на възможностите“ между отделните граждани на една държава като тяхно „право“ и го считат като признак на демократичност, сжигат тези хора се опълчават против претенциите за „равенство на възможностите“ между отделните народи и считат такива претенции за „криви“ и неоснователни.

Но нкой ще възрази, че претенциите на първите са основани на закон, а тези на вторите са основни на силата. Това е вярно. И този факт лежи в основата на днешната война. Сжествуват закони вжтре в една държава, обаче, няма международни закони, които предвиждат справедлив прераспределение на земята, богатата и влиянието между народите. Не съществува мирен път, по който една разстигаща и напредваща нация да увеличи територията си и да прибави към колонията си.

Не са предвидени законни начини, по които един народ да може да се справи с нуждите, произлезли от естествения приръст на населението му, както и от неговата нарастнала жизненост, енергия, физическа и духовна мощ, с една дума, всички онзи фактори които причиняват издигането и падането на народите.

Следва

Очаквайте следващият подобрен брой на в. „Завой“.

— Господа, ние имаме решение.

От задните редици излезе Дилектиката.

Закопача протритата ученическа куртка.

Отмахна кичура от челото си...

В смелите очи гори страсть: да говори, да убеждава...

— Знаем това.

— И не можем да го отменим.

— И ний имаме решение.

— Де е?

Салона се заниша, зашумя...

— Ето го! — Тренчо посочи събранието. — Тия хора решават! Ако вие не отмените вжщия скръпен протокол, ний ще изпратим изложението до Съюза... Да! И с хиляда подписа под него! Тъ струват повече от залепения палец на неграмотния Игнати...

Рошавият проточи вратъ.

Тръсна глава.

— Хиляда и петстотин ще

бждат! И децата ще подпишат.

Под атаките на температурния момък топло и душно стана в салона.

Проточи се черни вратове. Напъргнали изпечени от жегите лица...

Слушатъ.

Дилектиката размахва песници-чукове, набива с тях всяка дума, всяка мисъл в последната мозъчна фибра на своите мургави слушатели.

— Кой сж мотивът ви, за да не ни дадете нивата? Бащите ни, не щели да си дадат добитъка?... Та това е смъшен аргумент, господин Минков?...

Мечката нервно дръпна единия си мустакъ.

— Казах аз... Още тамъ в кооперацията казахъ... Давамъ моите волове!... Ако имамъ синъ и него щихъ да пратя...

— Азъ ще отида. Ще ора сж момчетата. Нали ме пус-

кашъ татко?...

— Пускамъ те... пускамъ!...

— Браво-о-о-о — Дече се рошавият — А ти какви си дрънкал, Минков, какви?...

Чепатата патерница удря в масата.

— Спокойствие момчета... Спокойствие...

Радослав Минков гледа набразденитъ, възбудени лица.

Гледа настрахналиятъ, размахващ дълги ржце рошавецъ. Гледа.

Не усъща пода под краката си.

— Изложението е готово!...

Подписахъ го дори!...

Генчев сложи на масата листъ хартия.

Мечката протъгна кокалеста космата ржка взе перото и скръцайки сложи своето име.

Погледа на касиера запълз върху двата подписа.

Първият е равенъ, гладък, прилича на картена лента.

Другият грапавъ, разкривенъ — стоборъ отъ тояги...

Механизираните дивизии сж днес, които даватъ характеръ на съвременните сухоземни боеве. Но за тяхния състав и ролята им, мнозина иматъ погръшна представа. Подъ общото название броневе дивизии мнозина сж склонни да обобщаватъ всички видове мотомеханизираны войски. Известниятъ воененъ капитетъ А. Зайцовъ излиза сж една статия в френския печатъ, вж която дава обширни сведения за най-новия родъ войска, която извърши истинска революция вж областта на познатите методи на воюване.

„Броневите дивизии се делят на три основни категории, всяка една отъ които има особено назначение и свои собствени, различни отъ другите, възможности.

Тъзи три категории могатъ да бъдатъ обозначени като „дивизии на пробива“, или, собствено, броневе дивизии. Следъ това идватъ дивизии за поддръжка или чисто моторизирани и най-накрая, дивизии, които по назначението си съответствуватъ на това, което вж миналата война се наричаше армейска или стратегическа кавалерия.

Първата категория се състои главно отъ сръдни и тежки танкове. Това е ударното ядро, предназначено да направи пробивъ вж неприятелския фронтъ. То се допълня отъ части за разузнаване и отъ известни количество пехота и артилерия за първоначално закрепване на направения отъ танковете пробивъ. Разбира се и разузнаването, и пехотата, и артилерията сж напълно моторизирани и понъкога сж поставяни вж блиндирани машини.

Втората категория на броневите дивизии сж обикновено пехотните дивизии, вж които

ударното ядро сж пехотата и артилерията. Като допълнение къмъ тяхъ сж придавани танкове и разузнавателни части. Тъ се отличаватъ отъ линейните дивизии по това, че сж напълно моторизирани. Максимумно тъ изминаватъ вж денонощие 100 км., а не отъ 20 до 25 км. както бърше презъ миналата война.

Най-после, третата категория отъ мотомеханизираните войски, това сж леките механизирани дивизии. Тъ се състоятъ главно отъ леки броневе машини/малки танкове и бронеавтомобили/, развиващи максимална скоростъ. Като поддръжка, къмъ тяхъ сж придавани известно количество артилерия и пехота. При това пехотата се състои главно отъ мотоциклети. Съ други думи казано, ако вж броневите и моторизирани дивизии мотоциклетистите сж служатъ главно за целите на разузнаването, а главната маса отъ пехотни поддръжки се превозватъ на камиони, вж дадения случай мотоциклетистите сжставляватъ основното ядро.

Съчетаните действия на тъзи три категории мотомеханизираны войски сж които предаватъ на съвременната война она свършено новъ характеръ, който ние, хората отъ миналата война, трудно можемъ да си представимъ и къмъ който още по трудно привикваме.

А нужно е да привикнемъ къмъ него, иначе съвременната война ще остане неразбрана за насъ и ще подготви големи изненади за она, която не иска да признае, че отъ 1918 година до 1940 година вж военното дъло е извършена революция, не по малка отъ тая, която е била предизвикана сж измирането на огнестрелното оръжие.

22 май, 2 часа по обждъ. Германски блиндирани и пехотни части яростно атакуватъ френски войски вж околностите на Дюнкерк, които се изтеглят по единъ мостъ. Френското командване е издало заповждъ да се вдигне мостътъ вж въздуха, но да се вдигне вж последния моментъ, когато по него мине и последния човкъ отъ отстъпващата дивизия.

Тъзи заповждъ важи само за двама войници. Двамата неизвестни, сиви войници сж залегнали предъ входа на моста, по

който, като непрестаненъ потокъ минаватъ пехотинци, танкове, камиони сж снаряжение, санитарни машини. Германците идватъ все по близо.

На двамата войници не имъ липсва смълостъ. Ето, по моста минава и последната група стрелци, прикриващи ариергарда. Сега на срещуположния ки войникъ. Показватъ се бръгъ нма нито единъ френгермански войници. Единиятъ отъ френските бойци шепне на другаря си;

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

— Да почакаме още малко...

Военни бележки

ТОВА, КОЕТО ДАВА НОВЪ ХАРАКТЕРЪ НА СЪВРЕМЕННАТА ВОЙНА.

Революцията вж военното дъло, извършена презъ периода отъ 1918 г. до 1940 г.

Отъ поста на „Завой“

„Шестата колона“

Когато генералъ Франко започна своя походъ къмъ Мадридъ, той зж, яви, че настъпва срещу столицата на републиката сж четири колони. И друга една колона, наречена „петата колона“, ще започне действията си вж самия Мадридъ.

Приятелитъ на генералъ Франко вж Мадридъ и всички съмишленици на бунтовниците влизаха вж тая „петата колона“ на бунтовническата войска. Тя имаше за задача да действуваш вж тила на републиканците. Оттогава остана това име, употребявано, вж смисълъ на „вжтрешни врагове“ и отъ съюзническите държави презъ време на сегашната война.

Но има и една друга колона войски действаща сжщо вж тилъ, която талантливата руска фейлетонистка Тедя нарече „шестата“. Вж тая войска Франция зачисли всички разпространители на тревожни слухове и създаващи паника бездъръжници. Тая „войска“ бърше смълната сжщо за опасна, може би по-опасна отъ „петата колона“, и френското правителство се видъ заставено да прибърне до строги мърки, сжздадени за борба срещу деятелитъ отъ „шестата колона“.

И у насъ, макаръ да сме далече отъ войната, се наброяватъ доста „войскари“ отъ шестата колона. Тяхната главна квартира е вж кафенетата. Тая колона се рекрутира обикновено отъ кафежийски плъхове, пенсионери и др. подобни. Отъ тукъ тъ разпространяватъ десетки сензационни слухове, отъ тукъ решаватъ сжббититъ на свътъ и решенията си препращатъ по главния курьеръ мълвата.

Вж сегашните времена, когато нервитъ на хората сж изопнати до сжсване, когато чувството на всеобща тревога е завладело малки и големи, когато най-после интереситъ на малкитъ не имъ позволяватъ да се мърсятъ вж работитъ на големитъ, наложително е да замълкнатъ устата на всички доморасли „стратежи“, разпространители на тревожни слухове и причинители на паника. Вж тъзи върховни мигове, когато се раждатъ сръбъ тръсъкъ и лукотъ утрешния свътъ, когато големитъ европейски държави напърватъ всичките си сили вж единъ грандиозенъ двубой, непознатъ по размърнитъ си, нашъ върховенъ дългъ е да останемъ нми наблюдатели предъ хилядите жертви давани отъ воюващите нации и предъ материалните щети които ежедневно тъ търпятъ. Тая ние най-добре ще услужимъ на себе си и на нашите национални интереси.

Прочие, нито една излишна дума, нито една безотговорна приказка! Наблюдателъ

Подписътъ на неизвестнитъ.

Нека да имъ дадемъ възможностъ да сжплатъ на моста. Излитатъ още нколко секунди. Германската колона се устремава къмъ моста. Отъ френския бръгъ движението й е следено сж замърли сърдце.

И изведнажъ, раздава се страшенъ тръсъкъ. Тамъ, където преди малко се издига ше мостъ, сега се повдига облагъ отъ димъ и прахъ.

Двамата сиви и неизвестни войници изпълниха своята задача, докато другаритъ имъ отстъпваха къмъ Дюнкеркъ...

— Браво, Дилектико, bravo-o-o-o... — Проточи гласъ рошавиятъ.

Стоици мазолести плани плъскаха.

Блждо слънце.

Неприятни самотни гугли.

Печална, раздрана отъ си-нури равнина.

Гракъ на гарвани.

Пустота

Всърдъ пустотата бодро подвикване.

— Хайде воле, де-е-е-е.

Момчетата вдигатъ глави, размахватъ копралитъ, провикватъ се...

Размахва забрадката, — блъто знаме на мира и труда — Райка, дъщерята на Мечката.

Размахва.

Бодро подвиква.

Плискатъ се браздите.

Димятъ.

Крчатъ двадесеттъ впръга.

Крчатъ на чело на веригата Райка...

ПРОЯВИ НА МЛАДИТЪ

ВЪ КОЛОНИТЪ на в. „Завой“

ЛѢТНА ВАКАНЦИЯ

Тежките тревожни зими и пролѣтни дни минаха. Идватъ лѣтните, може би по тежки отъ предишните. Идватъ дни на тежка жетва за отруденитъ ни братя и лѣтната ваканция за уморенитъ отъ събития и творчество хора на изкуството и безвкусицата.

Ние нѣма да слагаме ваканция. Живота си тече неотменно. Ние сме се поставили въ служба на тоя животъ.

Следователно, на насъ младитъ и възторжени творци се налага да бждемъ на поста си — да творимъ. Като мигъ въ трудъ и тревога ще отминатъ златночернитъ лѣтни часове — като мигъ ще дойде края на ваканцията и 1 Септември ще блѣсне банално предъ насъ.

Нека въпрѣки всичко, безъ разлика на сезони, условия, условности и спънки да живѣемъ, да творимъ и да бдимъ — за да бждемъ полезни, защото:

— Днесъ поетъ е само онзи, който е полезенъ! Устремовъ.

Наша беленка

Редакцията на в. „Завой“ въ желанието си да подкрепи и обнадееди проявитъ на младитъ сили — отъ градове и села — съ цената на голѣми жертви постави началото на тая прибавка къмъ вестника — „Прояви на младитъ въ колонитъ на в. „Завой“.

Ние вѣрваме, че младитъ ни читатели ще подкрепятъ това начинание — като ни изпратятъ адреси на настоятели и като запишатъ нови абонати.

Всрѣдъ печално раздраната равнина, всрѣдъ самотнитъ гугли, всрѣдъ пустотата и грака на гарванитъ вѣктъ ѝ е боенъ призивъ, паролъ...

— Хайде воле, де-е-е-е.

Дохождатъ лобопитни, спиратъ на изпотения отъ росата слогъ

Пристигатъ Горанъ Мечката и Генчевъ, докертватъ редосеялка.

Довтаса и Ковача. Той, сутринтъ наклепа палешинитъ на своитъ приятели. Стегна плуговетъ. Но... не можа да изтрае.

Дойде. Ше види какъ за първи пътъ въ Ведрото, неговитъ другари ще работятъ дружно...

Генчевъ хвърли дрехата на слога, захвърли шапката, заплетне ржкани...

— Петя, ела води тѣзи волове... Радостъ гърѣна въ чернитъ зеници на Ковача.

— Ида даскале.

Ботевиятъ день

Има единъ свѣтълъ день за борящия се свѣтъ въ нашата страна, день не на празненство, а на висока почитъ, на чествуване, день на възхищения отъ единъ животъ, който се пожертвува, може би само за това, за да освети и издигне жертвата за свободата срѣдъ едно море отъ дребни душици, да я издигне като нѣщо най-висше и необходимо и да ни я вмѣни въ дългъ — това е скръбнитъ и славенъ день на Ботевата смъртъ.

Той дойде съ пламенна и бунтуваща се душа, въ мрачната нощъ на нашето минало, обкръженъ съ ореолъ на беззаветна преданность къмъ осбодителното дѣло, на героизмъ, непознаващъ никакви граници, понелъ тежкия кръстъ на свободата съ невиджанъ устремъ, дойде и изчезна като метеоръ. Изчезна физическия Ботевъ, но ореолътъ остана още по-дивенъ и сияенъ, като символъ къмъ свобода, преданность и себепририцание къмъ освободителното дѣло на угнетенитъ и онеправданитъ.

На 17 май ст. ст. 1875 г. Ботевъ завлѣдъ съ четата си парехода „Радещки“ и мина Дунавъ. Тукъ написа трогателно прощално писмо, въ което известяваше къде отива. Той стъпи въ България въ единъ страшенъ и крвавъ моментъ. Съ заклатието въ Оборище бѣ издано отъ злополучния герой, нѣ кой си Ненко отъ с. Балдово. Тѣй стана, че възстанието, което трѣбваше да избухне на 1 май избухна двадесетъ дни по-рано. Неговиятъ успѣхъ бѣ предвзрително осуетенъ. Въоръжени турски пълчища тръгнаха изъ цѣлата страна. Тѣ биеха, убиваха, грабяха, изнуудаха и палеха градове и села. Престъплението, въ всичката му жестокость бѣ излѣзло открито и шестуваха изъ цѣлата страна. Единъ народъ бѣ поисквалъ свободенъ, малко по-сносненъ човѣшки животъ и вмѣсто това, властниците покриха страната му съ бѣспилки и я превърнаха въ пепелище. Всрѣдъ тази разсирѣнѣла стихия отъ пламъци, кръвъ и ужасъ се яви Ботевъ и съ мжка се хаана за вражеския Балканъ. Много добре бѣ му известно всичко това, но бѣше дошълъ часътъ му и той не можеше да стои.

Презъ грѣмъ и мълнии Балканътъ ечи, сякашъ самъ Ботевъ, издигналъ се високо въ гори нѣщо и въ огнени вълни се разнасятъ словата му по цѣлата страна за да жигосватъ ония, за които той казва: „Чуйте! Какъ стене гора и шума, какъ ечатъ бури въковни и какъ нареждатъ дума по дума приказки за стари времена и пѣсни за нови теплина“.

Презъ грѣмъ и мълнии Балканътъ ечи, сякашъ самъ Ботевъ, издигналъ се високо въ гори нѣщо и въ огнени вълни се разнасятъ словата му по цѣлата страна за да жигосватъ ония, за които той казва: „Чуйте! Какъ стене гора и шума, какъ ечатъ бури въковни и какъ нареждатъ дума по дума приказки за стари времена и пѣсни за нови теплина“.

Презъ грѣмъ и мълнии Балканътъ ечи, сякашъ самъ Ботевъ, издигналъ се високо въ гори нѣщо и въ огнени вълни се разнасятъ словата му по цѣлата страна за да жигосватъ ония, за които той казва: „Чуйте! Какъ стене гора и шума, какъ ечатъ бури въковни и какъ нареждатъ дума по дума приказки за стари времена и пѣсни за нови теплина“.

Презъ грѣмъ и мълнии Балканътъ ечи, сякашъ самъ Ботевъ, издигналъ се високо въ гори нѣщо и въ огнени вълни се разнасятъ словата му по цѣлата страна за да жигосватъ ония, за които той казва: „Чуйте! Какъ стене гора и шума, какъ ечатъ бури въковни и какъ нареждатъ дума по дума приказки за стари времена и пѣсни за нови теплина“.

Презъ грѣмъ и мълнии Балканътъ ечи, сякашъ самъ Ботевъ, издигналъ се високо въ гори нѣщо и въ огнени вълни се разнасятъ словата му по цѣлата страна за да жигосватъ ония, за които той казва: „Чуйте! Какъ стене гора и шума, какъ ечатъ бури въковни и какъ нареждатъ дума по дума приказки за стари времена и пѣсни за нови теплина“.

Презъ грѣмъ и мълнии Балканътъ ечи, сякашъ самъ Ботевъ, издигналъ се високо въ гори нѣщо и въ огнени вълни се разнасятъ словата му по цѣлата страна за да жигосватъ ония, за които той казва: „Чуйте! Какъ стене гора и шума, какъ ечатъ бури въковни и какъ нареждатъ дума по дума приказки за стари времена и пѣсни за нови теплина“.

Презъ грѣмъ и мълнии Балканътъ ечи, сякашъ самъ Ботевъ, издигналъ се високо въ гори нѣщо и въ огнени вълни се разнасятъ словата му по цѣлата страна за да жигосватъ ония, за които той казва: „Чуйте! Какъ стене гора и шума, какъ ечатъ бури въковни и какъ нареждатъ дума по дума приказки за стари времена и пѣсни за нови теплина“.

Презъ грѣмъ и мълнии Балканътъ ечи, сякашъ самъ Ботевъ, издигналъ се високо въ гори нѣщо и въ огнени вълни се разнасятъ словата му по цѣлата страна за да жигосватъ ония, за които той казва: „Чуйте! Какъ стене гора и шума, какъ ечатъ бури въковни и какъ нареждатъ дума по дума приказки за стари времена и пѣсни за нови теплина“.

Презъ грѣмъ и мълнии Балканътъ ечи, сякашъ самъ Ботевъ, издигналъ се високо въ гори нѣщо и въ огнени вълни се разнасятъ словата му по цѣлата страна за да жигосватъ ония, за които той казва: „Чуйте! Какъ стене гора и шума, какъ ечатъ бури въковни и какъ нареждатъ дума по дума приказки за стари времена и пѣсни за нови теплина“.

Презъ грѣмъ и мълнии Балканътъ ечи, сякашъ самъ Ботевъ, издигналъ се високо въ гори нѣщо и въ огнени вълни се разнасятъ словата му по цѣлата страна за да жигосватъ ония, за които той казва: „Чуйте! Какъ стене гора и шума, какъ ечатъ бури въковни и какъ нареждатъ дума по дума приказки за стари времена и пѣсни за нови теплина“.

Презъ грѣмъ и мълнии Балканътъ ечи, сякашъ самъ Ботевъ, издигналъ се високо въ гори нѣщо и въ огнени вълни се разнасятъ словата му по цѣлата страна за да жигосватъ ония, за които той казва: „Чуйте! Какъ стене гора и шума, какъ ечатъ бури въковни и какъ нареждатъ дума по дума приказки за стари времена и пѣсни за нови теплина“.

Презъ грѣмъ и мълнии Балканътъ ечи, сякашъ самъ Ботевъ, издигналъ се високо въ гори нѣщо и въ огнени вълни се разнасятъ словата му по цѣлата страна за да жигосватъ ония, за които той казва: „Чуйте! Какъ стене гора и шума, какъ ечатъ бури въковни и какъ нареждатъ дума по дума приказки за стари времена и пѣсни за нови теплина“.

Презъ грѣмъ и мълнии Балканътъ ечи, сякашъ самъ Ботевъ, издигналъ се високо въ гори нѣщо и въ огнени вълни се разнасятъ словата му по цѣлата страна за да жигосватъ ония, за които той казва: „Чуйте! Какъ стене гора и шума, какъ ечатъ бури въковни и какъ нареждатъ дума по дума приказки за стари времена и пѣсни за нови теплина“.

Настрѣхналиятъ и сплашенъ народъ бѣ преклонилъ отново робската глава. Ботевъ не се уплаши отъ дивитъ орди, които обграждаха отредъ, защото знаеше много добре, че съ кръвъ и съ жертви се добива свободата и само онзи, който е силенъ да ги даде, само той е достоенъ за нея. Той знаеше, че „тозъ, който падне въ бой за свобода, той не умира“.

Три дни се минаха, откакто Ботевъ бѣ стѣпилъ на българска земя и падна убитъ. Балканътъ, който той обичаше тѣй много, го скри за винаги и отъ смъртъта на човѣка освети легендата за юнака, който бѣ падналъ въ разцѣта на своята младость, изоставенъ отъ ония, за които бѣ се жертвувалъ.

Ботевъ падна убитъ, но не умрѣ. Като Прометей остана той прикованъ:

... Тамъ на Балкана поттиналъ въ кърви, лежи и пѣшка, юнакъ съ дълбока на гърди рана, юнакъ въ младость и сила мѣжка.

И когато „настане вечеръ и месецъ изгрѣе, звезди обсиаваатъ свода небесенъ, гора зашуми, вѣтъръ повеѣ“.

Тогава: „Балканатъ пѣе хайдушка пѣсень“.

Загнать въ тъмнитъ дипли на нощта, Балканътъ действително пѣе нѣкаква странна пѣсень, пѣлна съ хладъ, печаль и ужасъ, и нѣщо могъщо, нѣщо бунтуващо има въ нея. Чуйте! Какъ стене гора и шума,

какъ ечатъ бури въковни и какъ нареждатъ дума по дума приказки за стари времена и пѣсни за нови теплина“.

Презъ грѣмъ и мълнии Балканътъ ечи, сякашъ самъ Ботевъ, издигналъ се високо въ гори нѣщо и въ огнени вълни се разнасятъ словата му по цѣлата страна за да жигосватъ ония, за които той казва: „Чуйте! Какъ стене гора и шума, какъ ечатъ бури въковни и какъ нареждатъ дума по дума приказки за стари времена и пѣсни за нови теплина“.

Презъ грѣмъ и мълнии Балканътъ ечи, сякашъ самъ Ботевъ, издигналъ се високо въ гори нѣщо и въ огнени вълни се разнасятъ словата му по цѣлата страна за да жигосватъ ония, за които той казва: „Чуйте! Какъ стене гора и шума, какъ ечатъ бури въковни и какъ нареждатъ дума по дума приказки за стари времена и пѣсни за нови теплина“.

Презъ грѣмъ и мълнии Балканътъ ечи, сякашъ самъ Ботевъ, издигналъ се високо въ гори нѣщо и въ огнени вълни се разнасятъ словата му по цѣлата страна за да жигосватъ ония, за които той казва: „Чуйте! Какъ стене гора и шума, какъ ечатъ бури въковни и какъ нареждатъ дума по дума приказки за стари времена и пѣсни за нови теплина“.

Презъ грѣмъ и мълнии Балканътъ ечи, сякашъ самъ Ботевъ, издигналъ се високо въ гори нѣщо и въ огнени вълни се разнасятъ словата му по цѣлата страна за да жигосватъ ония, за които той казва: „Чуйте! Какъ стене гора и шума, какъ ечатъ бури въковни и какъ нареждатъ дума по дума приказки за стари времена и пѣсни за нови теплина“.

Презъ грѣмъ и мълнии Балканътъ ечи, сякашъ самъ Ботевъ, издигналъ се високо въ гори нѣщо и въ огнени вълни се разнасятъ словата му по цѣлата страна за да жигосватъ ония, за които той казва: „Чуйте! Какъ стене гора и шума, какъ ечатъ бури въковни и какъ нареждатъ дума по дума приказки за стари времена и пѣсни за нови теплина“.

Презъ грѣмъ и мълнии Балканътъ ечи, сякашъ самъ Ботевъ, издигналъ се високо въ гори нѣщо и въ огнени вълни се разнасятъ словата му по цѣлата страна за да жигосватъ ония, за които той казва: „Чуйте! Какъ стене гора и шума, какъ ечатъ бури въковни и какъ нареждатъ дума по дума приказки за стари времена и пѣсни за нови теплина“.

Презъ грѣмъ и мълнии Балканътъ ечи, сякашъ самъ Ботевъ, издигналъ се високо въ гори нѣщо и въ огнени вълни се разнасятъ словата му по цѣлата страна за да жигосватъ ония, за които той казва: „Чуйте! Какъ стене гора и шума, какъ ечатъ бури въковни и какъ нареждатъ дума по дума приказки за стари времена и пѣсни за нови теплина“.

Презъ грѣмъ и мълнии Балканътъ ечи, сякашъ самъ Ботевъ, издигналъ се високо въ гори нѣщо и въ огнени вълни се разнасятъ словата му по цѣлата страна за да жигосватъ ония, за които той казва: „Чуйте! Какъ стене гора и шума, какъ ечатъ бури въковни и какъ нареждатъ дума по дума приказки за стари времена и пѣсни за нови теплина“.

Презъ грѣмъ и мълнии Балканътъ ечи, сякашъ самъ Ботевъ, издигналъ се високо въ гори нѣщо и въ огнени вълни се разнасятъ словата му по цѣлата страна за да жигосватъ ония, за които той казва: „Чуйте! Какъ стене гора и шума, какъ ечатъ бури въковни и какъ нареждатъ дума по дума приказки за стари времена и пѣсни за нови теплина“.

Презъ грѣмъ и мълнии Балканътъ ечи, сякашъ самъ Ботевъ, издигналъ се високо въ гори нѣщо и въ огнени вълни се разнасятъ словата му по цѣлата страна за да жигосватъ ония, за които той казва: „Чуйте! Какъ стене гора и шума, какъ ечатъ бури въковни и какъ нареждатъ дума по дума приказки за стари времена и пѣсни за нови теплина“.

Презъ грѣмъ и мълнии Балканътъ ечи, сякашъ самъ Ботевъ, издигналъ се високо въ гори нѣщо и въ огнени вълни се разнасятъ словата му по цѣлата страна за да жигосватъ ония, за които той казва: „Чуйте! Какъ стене гора и шума, какъ ечатъ бури въковни и какъ нареждатъ дума по дума приказки за стари времена и пѣсни за нови теплина“.

Презъ грѣмъ и мълнии Балканътъ ечи, сякашъ самъ Ботевъ, издигналъ се високо въ гори нѣщо и въ огнени вълни се разнасятъ словата му по цѣлата страна за да жигосватъ ония, за които той казва: „Чуйте! Какъ стене гора и шума, какъ ечатъ бури въковни и какъ нареждатъ дума по дума приказки за стари времена и пѣсни за нови теплина“.

Презъ грѣмъ и мълнии Балканътъ ечи, сякашъ самъ Ботевъ, издигналъ се високо въ гори нѣщо и въ огнени вълни се разнасятъ словата му по цѣлата страна за да жигосватъ ония, за които той казва: „Чуйте! Какъ стене гора и шума, какъ ечатъ бури въковни и какъ нареждатъ дума по дума приказки за стари времена и пѣсни за нови теплина“.

Презъ грѣмъ и мълнии Балканътъ ечи, сякашъ самъ Ботевъ, издигналъ се високо въ гори нѣщо и въ огнени вълни се разнасятъ словата му по цѣлата страна за да жигосватъ ония, за които той казва: „Чуйте! Какъ стене гора и шума, какъ ечатъ бури въковни и какъ нареждатъ дума по дума приказки за стари времена и пѣсни за нови теплина“.

Срѣдъ книгитъ

Зимна тетрадка

литературенъ албумъ

Зимна тетрадка е една проява, едно дѣло на младитъ, и като такава именно ние трѣбва да я разгледаме и преценимъ.

Съ появата ѝ въ младитъ творчески срѣди се дигна шумъ. Появи се интересъ. Очакваше се, че тя ще бжде дѣло отъ рода на „Жаръ“ и „Сигнали“.

Но въпрѣки усилията, които може би сж положили уредниците, въпрѣки амбицията имъ, не се постигна това, което можеше да се даде. Може би сж виновни условията, времента. Може би „нѣщо“ е попречило. Все пакъ трѣбваше да се даде нѣщо повече. А така не се достига дори равнището на което седяха „Жаръ“ и „Сигнали“.

Но за да не бжде само празнословица нашето твърдение, нека да приведемъ и единъ два примѣра. Единъ сборникъ, който претендира да събере въ своя фокусъ най-яркото, което сж дали младитъ въ последно време, не може да се задоволи съ по 1—2 разказа или стихове отъ 20 автори, още повече когато 10 отъ тѣхъ фигуриратъ само въ съдържанието.

После, свежата иярка Мария Цанкова съ „Джино“ ли напѣри да участва, за да даде впечатление, че тя въобще само подражава, безъ да влага душа и сърдце въ творбитъ си.

Изобщо „Зимна тетрадка“ погледната само като единъ литературенъ албумъ (което е равностойно на книжка отъ

списание) е добра. Има даже работи, които сж наистина ценни — за изкуството на младитъ, за живота и за семитъ млади. Даже участващитъ показватъ, че сж по-зрѣли като творци отъ мнозина „утвърдени“ и сѣга отвърждаващи се.

Най-голѣмата цена на работитъ отъ „Зимна тетрадка“ е, че въ тѣхъ неразривно се чувстватъ живота и пулса на новото. А статията на уредника Семърджиевъ „за художествения реализмъ на младитъ и пр.“ показва, че тоя сериозенъ младъ литераторъ има култура, има душа и най-важното — отношение къмъ живота — твърди идейни позиции и чувство за стилъ въ изкуството.

Прочие нѣма се надѣваме, че младитъ нѣма да оставятъ да отминатъ тия тревожни и характерни времена безъ да дадатъ трепетното имъ отражение въ една ценна колективна книга-сборникъ. Защото както вече другаде казахме, само тѣ сж способни да направятъ това — твърди на позициитъ на новиятъ художественъ борчески реализмъ.

„Зимна тетрадка“ е ценна и задоволява като етапъ „къмъ“ но не и като изразъ на всичко онова което живѣе въ душитъ на младитъ и напѣра за „пѣказъ“. Прочие, да кажеме. Постоения възходъ трѣбва да се бележи съ ярки етапни жалони, каквито бѣха „Жаръ“ и „Сигнали“, каквито сж необходими и за днешното време.

Всрѣдъ развълнуваното море на страдащи хора, копнѣещи за животъ и свобода, ние, младитъ трѣбва да издигнемъ Ботевъ въ себе си, трѣбва да се мжчимъ, да работимъ надъ себе си, за да се приобщимъ къмъ неговия жаденъ стремежъ къмъ свобода, не само неговия беззаветенъ идеализмъ, но и съ неговата готовность да се жертвуваме за тържеството на правдата. Отъ тази страна гледаме ние на Ботевия день. Неговиятъ день да обема въ себе си всичкото свободно време за работа надъ себе си, за общение съ великата душа на нашиятъ поетъ революционеръ. Идатъ дни, които ще бждемъ по-страшни отъ ония, въ които живѣе и умрѣ Ботевъ! За тия дни трѣбва да сме готови. Бжде ли единенъ нашиятъ народъ, бжде ли войници, които сж готови да умратъ на щика, но да не се връщатъ отъ полето на борбата и най-важното да не правимъ разлика между думитъ и дѣлата, духътъ на Ботевъ ще бжде спокоенъ.

Съ жертви ще преодолѣемъ прѣкитъ съ жертви ще отминимъ задръстлата пътя ни скала. И нека не се боимъ отъ смъртъта. Нали не умира този, който е падналъ въ бой за свобода?

Ат. Попаднинъ

Всрѣдъ развълнуваното море на страдащи хора, копнѣещи за животъ и свобода, ние, младитъ трѣбва да издигнемъ Ботевъ въ себе си, трѣбва да се мжчимъ, да работимъ надъ себе си, за да се приобщимъ къмъ неговия жаденъ стремежъ къмъ свобода, не само неговия беззаветенъ идеализмъ, но и съ неговата готовность да се жертвуваме за тържеството на правдата. Отъ тази страна гледаме ние на Ботевия день. Неговиятъ день да обема въ себе си всичкото свободно време за работа надъ себе си, за общение съ великата душа на нашиятъ поетъ революционеръ. Идатъ дни, които ще бждемъ по-страшни отъ ония, въ които живѣе и умрѣ Ботевъ! За тия дни трѣбва да сме готови. Бжде ли единенъ нашиятъ народъ, бжде ли войници, които сж готови да умратъ на щика, но да не се връщатъ отъ полето на борбата и най-важното да не правимъ разлика между думитъ и дѣлата, духътъ на Ботевъ ще бжде спокоенъ.

Съ жертви ще преодолѣемъ прѣкитъ съ жертви ще отминимъ задръстлата пътя ни скала. И нека не се боимъ отъ смъртъта. Нали не умира този, който е падналъ въ бой за свобода?

Съ жертви ще преодолѣемъ прѣкитъ съ жертви ще отминимъ задръстлата пътя ни скала. И нека не се боимъ отъ смъртъта. Нали не умира този, който е падналъ въ бой за свобода?

Ат. Попаднинъ

Всрѣдъ развълнуваното море на страдащи хора, копнѣещи за животъ и свобода, ние, младитъ трѣбва да издигнемъ Ботевъ въ себе си, трѣбва да се мжчимъ, да работимъ надъ себе си, за да се приобщимъ къмъ неговия жаденъ стремежъ къмъ свобода, не само неговия беззаветенъ идеализмъ, но и съ неговата готовность да се жертвуваме за тържеството на правдата. Отъ тази страна гледаме ние на Ботевия день. Неговиятъ день да обема въ себе си всичкото свободно време за работа надъ себе си, за общение съ великата душа на нашиятъ поетъ революционеръ. Идатъ дни, които ще бждемъ по-страшни отъ ония, въ които живѣе и умрѣ Ботевъ! За тия дни трѣбва да сме готови. Бжде ли единенъ нашиятъ народъ, бжде ли войници, които сж готови да умратъ на щика, но да не се връщатъ отъ полето на борбата и най-важното да не правимъ разлика между думитъ и дѣлата, духътъ на Ботевъ ще бжде спокоенъ.

Съ жертви ще преодолѣемъ прѣкитъ съ жертви ще отминимъ задръстлата пътя ни скала. И нека не се боимъ отъ смъртъта. Нали не умира този, който е падналъ въ бой за свобода?

Съ жертви ще преодолѣемъ прѣкитъ съ жертви ще отминимъ задръстлата пътя ни скала. И нека не се боимъ отъ смъртъта. Нали не умира този, който е падналъ въ бой за свобода?

Съ жертви ще преодолѣемъ прѣкитъ съ жертви ще отминимъ задръстлата пътя ни скала. И нека не се боимъ отъ смъртъта. Нали не умира този, който е падналъ въ бой за свобода?

Съ жертви ще преодолѣемъ прѣкитъ съ жертви ще отминимъ задръстлата пътя ни скала. И нека не се боимъ отъ смъртъта. Нали не умира този, който е падналъ въ бой за свобода?

Съ жертви ще преодолѣемъ прѣкитъ съ жертви ще отминимъ задръстлата пътя ни скала. И нека не се боимъ отъ смъртъта. Нали не умира този, който е падналъ въ бой за свобода?

Съ жертви ще преодолѣемъ прѣкитъ съ жертви ще отминимъ задръстлата пътя ни скала. И нека не се боимъ отъ смъртъта. Нали не умира този, който е падналъ въ бой за свобода?

Съ жертви ще преодолѣемъ прѣкитъ съ жертви ще отминимъ задръстлата пътя ни скала. И нека не се боимъ отъ смъртъта. Нали не умира този, който е падналъ въ бой за свобода?

Съ жертви ще преодолѣемъ прѣкитъ съ жертви ще отминимъ задръстлата пътя ни скала. И нека не се боимъ отъ смъртъта. Нали не умира този, който е падналъ въ бой за свобода?

Съ жертви ще преодолѣемъ прѣкитъ съ жертви ще отминимъ задръстлата пътя ни скала. И нека не се боимъ отъ смъртъта. Нали не умира този, който е падналъ въ бой за свобода?

Советски репортажи

Нѣмски поети.

Хайнрих Лерш

КНИЖНИНА

Единъ денъ въ Колхоза на село Колцовка

отъ
Г. Груздевъ

Въ Колцовка азъ попаднахъ случайно, по благоволенieto на моя съседъ въ купето, Иля Мироновъ. Седнахъ въ влакото кѣсно презъ нощта и обезсиленъ отъ топлината следъ студа, бързо се приобихъ къмъ зѣнатието на останалитъ пасажери — заспахъ. Разбуди ме свѣтлото зимно слънце, което грѣеше право въ лицето ми. Срецу менъ, наредилъ на масичката ядене, чайникъ и чаша, седѣше единъ червеноармеецъ. Той ми се усмихна като на старъ познатъ.

— Хубаво си поспахте! Искате ли топълъ чай?

Така се запознахъ съ Иля Мироновъ, колхозникъ отъ село Колцовка; Чувашка АССР, сега артилеристъ, който пжтуваше въ отпускъ за родното си село, следъ две годишна военна служба. Разговорътъ ни минаваше отъ една тема на друга: животътъ въ армията, политиката, геронитъ на новата пиеса. Но колкото повече приближавахе Урнари, дето моя съпжтникъ трѣбваше да слѣзе, толкова разговора отслабваше. Азъ разбрахъ Миронова. Въ прозореца изплуваха познати зимни пейзажи и мислитъ ми се пренасяха къмъ мѣстата, дето бѣше израсналъ.

— Нѣмате търпение да видите близкитъ си? внимателно прекжсвахъ азъ мислитъ на младия човѣкъ.

— Отъ близкитъ ми въ село е само жена ми. А въ колхоза — писа жена ми, има много нови нѣща. Чуйте — неочаквано каза той, нали виѣ отивате въ Н. — то е съседно село на нашето. Защо да не се отбиемъ у менъ на гости за единъ-два деня? Ще видите, какъ живѣемъ, ще ни снимате, кимна той къмъ моя фотоапаратъ.

И наистина, защо да не се възползувамъ отъ поканата? Защо да не разгледамъ едно отъ селско-стопанскитъ сдружения, въ които вече отъ година бѣха обединени 93,5% селски семейства въ СССР? Азъ следѣхъ за развитието на колхозитъ само по книгитъ и вестницитъ. Но въ последнитъ години не ми се бѣ случвало да отида на село.

Азъ приехъ поканата. Бѣше вече обѣдъ, когато слѣзохме въ малката гара Урнари, съседна съ едноименното село, центъръ на района, въ който се намираше Колцовка. Стелите бѣха дълги, равни пѣтъ съ меки извивки.

Въ далечината се показва рѣчка отъ точки. Тя бързо се

приближава и ние вече различаваме насрѣща си обозъ. Още две минути и ние вече разминаваме върволицата шейни. Здрави, силни коне. Въ шейната младежъ. Свири си на хармоника, разнасятъ се нахални гласове на девойки-запѣвачки.

— Кжде отиватъ тѣ?

— На гости у съседния колхозъ.

Всички бѣха познати на Мироновъ. Отъ разговора на двамата приятели азъ узнахъ, че всѣко отъ тия момчета или момичета, за което и да станеше дума, се учи нѣкъде. Кой въ мѣстнитъ курсове за трактористи, агротехнически и зоотехнически; кой завършва училище и се готви да постѣпва въ висшитъ учебни заведения въ града, за да се върне въ село учителъ, агрономъ, лѣкаръ, кой се готви да постѣпва въ военнитъ училища.

— А твоята Мария е колхозница на мѣсто: продължи да разказва шофьорътъ — Стахановка...

Тая дума се произнасяше по особенъ начинъ, съ онова уважение, съ което въ града говорятъ за стахановцитъ — хора които, овладѣли до съвършенство техниката на своята работа, сж съумѣли значително да увеличатъ производителността на труда.

— Чувахъ, — се усмихна Мироновъ. Тя ми писа: и за това, че е участвувала въ всесоюзната селско-стопанска изложба миналата година. Богата реколта получила отъ повѣрения и участъкъ. Сама ходила на изложбата въ Москва.

Пжтъ се заизкачва по единъ ридъ. Машината сви задъ горичката и ето, че предъ насъ на склона на долинката се откри Колцовка.

— Почакай, — докосна Мироновъ шофьора по рамото. — Нека погледаме оттукъ селото. Мироновъ обсипа съ въпроси приятели си, и онзи търпеливо му обясняваше.

— Ето онѣзи две дълги здания сж нови краварници. 160 крави на колхозната ферма. А онова здание, по низкото, въ лѣво е новата свиноферма. По нататъкъ сж овцефермитъ, съ хилядо и петстотинъ овци. Около мелницата, виждажъ ли това — то е нашата електростанция. А наблизо е новата конюшна. Сега имаме 200 коня. Здравя я завъртѣхме, а Иля? игриво блъсна шофьора въ страната Мироновъ. А сега да трѣгваме.

И ето ни въ Колцовка. Срѣща-

Излизането на рудокопачитъ

Отъ градоветъ бѣга тъмнината и отъ бездѣлни далнини на слънцето извира свѣтлината, по покривитъ що трепти.

Гори зарята пурпурносияйна по мъртвитъ стени. Шумятъ тамъ горе, въ облацитъ изблѣднѣли, куминитъ като димятъ

Отъ звудитъ на творческитъ сили гърми неясенъ, тъменъ хоръ и образи изникватъ, въ крачка морна пристѣпващи, съ неясенъ взоръ.

Копачи въ дълбинитъ, млади, стари, приведени сж до единъ; гърдитъ имъ широко се разтварятъ, потиснати отъ прахъ и димъ.

И бавно тукъ главитъ си раздвижватъ, повдигатъ своитъ очи, излизатъ тѣ, все чувстващи хора, отъ нощъ къмъ слънчеви лжчи —

Че свѣтлината съ мракъ изкупватъ, где ужасътъ държи ги въ пленъ. И ето съсъ нозе си треперящи тѣ новия здрависватъ день.

ДРУГАРИ

Предъ нашта мрежа телена лежи единъ мъртвецъ, гори го слънцето, хладятъ го пѣкъ роса, вѣтрецъ.

И всѣки день отново гледамъ бледото лице, — братъ ти, говори все по-силно моето сърдце!

Тѣй както той лежи предъ менъ, го виждамъ всѣки часъ, отъ дни на миръ сега азъ чувамъ неговия гласъ.

А често презъ нощъ пѣкъ плачъ, що буди ме отъ съня: забрави ли ме вече, братко, чувамъ азъ отвѣнъ.

Докле въ нощта азъ, въпрѣки куршумената жаръ, го приближихъ и взехъ. Погребахъ чуждъ единъ другаръ.

Очитъ ми се мамѣха. — Не мое ти сърдце: всѣки мъртавъ има братовото ни лице.

Превелъ отъ оригинала: Ст. Ив. Стояновъ

ме групи младежи. Нѣколко души съ ски сж се спрѣли предъ дългъ афишъ на мѣстния клубъ.

Процаваме се съ шофьора. Мироновъ стои съ куфара срѣдъ улицата и внимателно се оглежда наоколо.

— Чудно! Ето това каточели е моята кжца. Но наоколо не е сжщото. Тукъ бѣше кжичката на Ерошинъ — грозна такава. А я нѣма. Тукъ бѣше праздно мѣсто, а сега има две нови кжщи. Види се, Ерошинъ и синътъ му сж строили И по цѣлата улица нови кжщи. Чудно, — повтори той. Сжщитъ мѣста, а пѣкъ не сж сжщи.

Въ кжщи Мироновъ изпита разочарование. Вратата бѣше заключена. Мария не очакваше мжжа си тѣй рано.

— Е, нищо. Да идемъ тогава у Ерошинъ. Вие ще се постоплите, а азъ ще потърся жена си. Сжщевременно ще видите какъ живѣятъ. Поучително е: тѣ бѣха нѣкога най-бѣднитъ хора въ село.

Влѣзохме въ кжщата. Край следобѣдния самоваръ седѣше баба Ерошина съ внучетата си. Мироновъ бързо се здрависа и излѣзе, а азъ останахъ да пия чай.

— Добре живѣемъ говореше, Следва

Хе-ей... хе-ей...
Златка нищо нѣма
Златка сърдце има —
Богатството нейно
Златка другаръ има —
Каменъ харамия...

Петъръ Ковача знае. Тая пѣсень е за него и Цѣта.
Сжщото мисли и рошавиятъ Гиго.

Така мисли и Тренчо...
Усмивка играе върху сипачавото лице.

Изправя се.
Върху запотеното чело сж полепнали черни кичури коса. Подъ бѣлата разгърдена риза диша здраво тѣло на младъ селянинъ.

Не изгряя.
Размаха снопъ плевели надъ главата си.

О-хо-хо-хо-о-о-о...
Отговори обсипаното съ слънце равнина.

Загълхна ехото.
Отвори голѣми уста изпечениятъ шоколадовъ Гиго.

— И-ху-ху-ху-у-у-у...

Бѣгатъ, гонятъ, настигатъ се зеленитъ вълни.

Бѣга, гони, настига и прелива се съ тѣхъ младежкия смѣхъ...

Стихна.
Надъ равнината литна отново пѣсень.

*

Цвналата гора е оазисъ всрѣдъ безбрѣжната равнина.

Тукъ младежътъ отдѣхва.
Радва се.
Обича...

Налѣгали по коремъ, по гърбъ, подпрѣли лакти въ земята, обхваляли главитъ си съ ржце...

Слушатъ.
Свири Андрей.

Прѣститъ пѣргаво тичатъ по тънцитъ жички.

Лжка плавно се издига.
Пада.
Ронятъ се тихи скръбни звуци. Ридаятъ бурни акорди.

Свири Андрей.

Предъ погледа се движатъ

непокойнитъ колеги. Бурнитъ митинги. Пищене на свирки. Тропотъ на копита. Разплисканъ по булевардитъ възторгъ...

Третиятъ струнитъ.
Трептятъ сърдцата на унеснитъ слушатели.

— Андрюшка — тихо казва нѣкой — научи ни една нова пѣсень.

— Добре.
Неравно пѣятъ следъ цигулката.

Моятъ роденъ край е необятенъ. Вредъ поля, рѣки, пространенъ лѣсъ.

Постепенно пѣсеньта става гладка.

— Ха така... по силно... — Пламналъ размахва ржце Диалектиката.

Андрей оставя цигулката. Гръмва гласа си въ дълбокия виръ на гласовѣтъ.

Като родна майка ний я любимъ и като любимата жена...

Надъ равнината трептятъ кървавитъ отблѣсъци назаника. Трепти и се люлѣ великата

младежка пѣсень.

Дохождатъ разхождащитъ се по гората момчета и момичета.

Кржга около пѣщитъ става голѣмъ.

Дружна.
Мощна.
Пѣсеньта се издига, края закънява...

Сенка...
Мълчание.
Изъ задъ клонитъ на дърветата се усмихна рогатиятъ мецецъ.

Усмихна се и Диалектиката. Топлата пролѣтна вечеръ събра възторга на младостта, запали погледа на чернокосиятъ момѣкъ.

Той размаха ржце.
— Братчета, ний... ний... сме най-щастливото и най-нѣщастното поколение на земята.

Налѣгалитъ повдигатъ глави. Стоящитъ гледатъ, вълнуватъ Тренчо. Огънчетата отъ неговитъ очи запалватъ и тѣхъ...

— Раждахме се братчета всрѣдъ оржединиятъ грохотъ

Получиха се въ редакцията:

Бразда — двуседмично списание за обществена култура и стопански въпроси — София год. V кн. 11. Годишенъ абонаментъ 100 лв. Редакторъ Христо Стойковъ.

в. Тракиецъ — Ямболъ — седмичникъ за общественостъ, култура и стопанство — год. XVIII бр. 725. Редакторъ — стопанинъ: Ив. К. Марангосовъ.

в. Пернишки-миньоръ — Перникъ — единственъ минно-стопански вестникъ въ България — год. VIII бр. 500. Редакторъ: К. Георгиевъ. Стопанинъ: К. Кръстевъ.

в. Санитаренъ гласъ — София — органъ на здравнитъ деятели въ България. Излиза полумесечно — год. XXI бр. 9.

в. Берковски новини — Берковица двуседмичникъ за новини и обществен въпроси — год. V бр. 104. Редакторъ: Велиславъ Ив. Кацаровъ.

в. Искра — Казанлъкъ — издание на читалище „Искра“ — двуседмичникъ за културни и стопански въпроси — год. XVIII бр. 379.

в. Трибуна — Карнобатъ — основанъ въ 1928 год., брой 82 — редакторъ: Т. Д. Ангеловъ.

Общински вестникъ-Тръвна — официално издание — излиза полумесечно — год. IV брой 130, редакторъ: Б. Даскаловъ.

в. Свищовска заря — Свищовъ — седмиченъ вестникъ за информация, политика, културенъ и стопански напредѣкъ на Свищовъ и околната му. Год. III. Бр. 100 — редакторъ-стопанинъ: Илия Т. Хлѣбаровъ.

в. Чепино — Лжджене — независимъ седмиченъ вестникъ — год. II брой 45 — редакторъ: Р. Т. Рашковъ.

в. Вратчанско слово — Вратца — седмиченъ вестникъ — год. VI брой 219 — редакторъ-стопанинъ: Юрд. Иванчевъ.

в. Софийски новини — София, независимъ информационенъ вестникъ — год. IV, бр. 56. Главенъ редакторъ: Пан. Чорбаджиевъ.

в. Балканско ехо — Килифарево — В. Търново — год. VI. Бр. 12-13. Редакторъ: Т. В. Новаковъ.

в. Шуменски общ. вест — органъ на Шуменската градска община. Год. I — брой 23. Основателъ: Инж. Хр. Тоневъ, уредникъ: Йос. С. Господиновъ.

Четете в. Завой

на свѣтовната война... Разстнахме подъ „Желѣзната пета“ на кризата... Радостта на деца не живѣхме... отворихме очи, протѣгнахме ржце къмъ живота...

Андрей се изправи.

— И трѣбва да умираме...

— Не! — Поривисто продължи Диалектиката — Презъ смъртта ний ще изведемъ хората къмъ живота!

— Въ това е нашето щастие и нещастие...

— Да братчета, правъ е Андрюшка. Върху развалинитъ на нашето лично щастие ще израстне, ще разцвѣне щастieto на другитъ, на всички... А има ли по голѣмо щастие отъ това?..

— Браво-о-о ти си нашата жива Диалектика!.. Развика се Гиго.

И дълго се настагаха, преплитаха и сливаха възторженитъ думи на една младостъ, обречена на.. смъртъ.

Варненският Народен Театър през сезона 1939-1940 година

Творчеството въ думи и цифри. Репертуарен проблемъ. Съставъ. Отношение на публиката къмъ театъра — мѣсто за изживяване на идеи, нравоучения и естетични норми. Театърътъ като обществена трибуна. Изгледи за новия сезонъ.

(Единъ часъ при режисьора Николай Фолъ)

Хубава традиция е всѣки театраленъ сезонъ да бѣде обществено отчитанъ.

При честна и обективна преценка театърътъ печели отъ това, печели сѣщо така и публиката, която знае и може да оцени и възнагради усилията на ржководители и артисти, безъ да пренебрегне недостатъците и грѣшките, независимо какви и колко сѣ тѣ.

Истината, простата истина, представена отъ фактите, е много по ценна, отколкото безкървните хвалебствия или злонамѣренитѣ и безотговорни прояви на познати и непознати писачи. Напълно съгласни

Карикатура отъ Добриновъ

Петко Атанасовъ

директоръ-режисьоръ на театъра

съ това сѣ както директоръ-режисьорътъ на театъра ни г. Петко Атанасовъ, така сѣщо и режисьорътъ на театъра г. Николай Фолъ, разговорътъ ни сѣ когото, откровенъ и навременъ, ще предадемъ на нашитѣ читатели.

— Какво бихте ни казали за живота на театъра презъ изтеклия сезонъ?

— Животътъ на театъра презъ изтеклия сезонъ? Какво да ви кажа — а ла геръ, комъ а ла геръ! Репетиции отъ сутринъ до вечеръ, при които трупата винаги биваше разпредѣляна на два състава, за да се получи по-голяма експедитивностъ — сѣ единия съставъ работѣше г. П. Атанасовъ, сѣ другия работѣхъ азъ. Така можахме да имаме по единъ месецъ за репетиция на всѣка пиеса, пускайки всѣкимесечно по две премиери. Само по тоя начинъ пиеситѣ можах да бѣдатъ по-старателно „отгледани“, особено при нашата трупa, която имаше нужда презъ настоящия сезонъ да се споява въ ансамблово отношение. Вие може би сте забелязали, че къмъ края на сезона нашитѣ представления въ това отношение показяха по-висока художествена стойностъ. Не може да бѣде иначе, при една трупa, съставена отъ артисти изъ различни театри. Азъ вѣрвамъ, че ние презъ идния сезонъ ще имаме единъ много по-съвършенъ ансамбълъ именно по тия причини.

И още нѣщо за живота презъ изтеклия сезонъ? Сървенуване въ най-добрата смисълъ на думата между артиститѣ — както за роли, така и при сценичната имъ работа. Това важи, разбира се, за всѣки театъръ, но

за нашия презъ изтеклия сезонъ бѣше отъ особено значение, защото голѣма частъ отъ състава излизаше предъ варненската публика първа година, други не сѣ играли на Варненска сцена отдавна, а трета частъ, тая именно, която остана отъ ланшия съставъ, трѣбваше да запази доброто си име предъ публиката при новитѣ си колеги. Това сървенуване бѣше само полезно за продукцията на театъра.

И за да завърши би трѣбвало да подчертаемъ, че животътъ на театъра ни презъ изтеклия сезонъ се отличава сѣ истинска преданостъ къмъ работата, похвална дисциплина отъ страна на цѣлия персоналъ и рѣдко добри колегиални отношения между артиститѣ — до толкова, доколкото това е въобще възможно въ театъръ, при най-добри условия и желание.

— Какво ще кажете за репертуарния проблемъ на Варненския театъръ?

— Азъ не мисля, че Варненскиятъ театъръ има да разрешава специфични репертуарни задачи, искамъ да кажа, че репертуарътъ за Варна по нищо нѣма защо да се различава отъ репертуара на кой да е отъ останалитѣ градски театри. Нашата публика обича изобщо театъра и нейнитѣ интереси се простиратъ както върху съдържанието на пиесата, така и върху нейното сценично превъплотение. Азъ съмъ билъ свидетел на Западъ да се играе нѣкаква плитка, почти глупава комедия съ стотици пкти поредъ, само заради участието въ нея на нѣкой любимецъ или любимка на публиката. Тукъ, въ България, любителитѣ на публиката не могатъ да спасятъ пиесата, както и обратното — силнитѣ пиеси при лошо изпълнение сѣ осждени на сигуренъ неуспѣхъ. Ето защо репертуарниятъ въпросъ за нашитѣ театри е твърде труденъ. Той трѣбва да се разрешава не само сѣ огледъ на неговата идейна и чисто художествена стойностъ, но и сѣ огледъ на възможноститѣ на трупата. И ако все пакъ би трѣбвало да кажа нѣщо специално за нашия Варненски театъръ, би трѣбвало да допълня горнитѣ си думи сѣ едно мое много отраднo впечатление отъ тукашната публика: тя обича преди всичко напоенитѣ сѣ идеи и силни изживявания пиеси, предпочитайки при това голѣмитѣ постановъчни драми и комедии, въ това число и класическитѣ. За сѣжаление бюджетътъ на театъра не ни позволява да се простираме много въ класическия репертуаръ, който е не само скѣпъ за реализиране на сцената, но и изисква повече репетиционно време. Горещото желание на ржководството на театъра е, обаче, да поднесе колкото е възможно повече класически пиеси презъ идния сезонъ, дори сѣ цената на чувствителни материални жертви и голѣмъ трудъ. Азъ съмъ убеденъ, че това ще ни бѣде възможно. Накрай бихъ прибавилъ и нѣколко думи за българскитѣ пиеси, които въ провинцията се посрѣщатъ по-добре отъ колкото въ София. Обяснението на тоя фактъ тукъ нѣма да търсимъ, но бихъ желалъ да

добавя, че откъмъ български пиеси репертуарътъ ни не може да бѣде много богатъ, поради липса на нови, неиграни въ Варна пиеси отъ български автори. Това трѣбва да признаемъ сѣ голѣмо сѣжаление, защото моето убеждение е, че само българскиятъ репертуаръ ще създаде българския театъръ като стилъ.

— Какво бихте казали за тазгодишния съставъ на театъра?

— Въ всѣки съставъ могатъ да се намѣрятъ недостатѣци, дори въ състава на нѣкой отъ така нареченитѣ кралски и императорски театри. Разбира се, въ нашия театъръ имаме прекрасни артистични сили, нѣкои отъ които сѣ признати и търсени любимци на Варненската публика, други успѣха да се създадатъ презъ текущия сезонъ, а трети — отъ по-младитѣ — тепърва ще създадатъ своя артистиченъ ликъ предъ публиката. Въ началото на сезона азъ слушахъ отъ много граждани да изказватъ недовѣрие къмъ състава. Въ края на годината, обаче, чухъ вече какъ сѣщитѣ граждани одобряватъ трупата така както е тя съставена. Това може само да настрѣчи както ржководството, така и артиститѣ. Вие разбирате, че на менѣ е крайно неудобно да изтъквамъ нѣкои имена отъ нашата трупa.

— Кажете нѣколко думи за отношението на Варненската публика къмъ театъра, тъй както сте го почувствували вие.

— Варненската публика, и изобщо българската публика — е влюбена въ театралното изкуство, готова наистина да прави жертви за неговото процътяване, приближена и сѣ умъ и сѣрдце до живота на театъра. Както въ всички градове на страната, където има постоянни театри, така и тукъ, въ Варна, публиката живѣе отблизо съ всѣчки неволи и радости на театъра си. Азъ зная какъ е изградена прекрасната сграда на Варненския театъръ, сѣ колко жертви, сѣ колко идеализъмъ, сѣ колко любови! Преди 17—18 години азъ съмъ събиралъ левчета при входа на Морската градина въ полза на фонда за довършване на театралната сграда — имаше тогава ентузиазирани млади хора, които издаваха вестници, държаха сказки — и все въ полза на тоя скѣпъ и сѣрдечно близкъ на цѣля Варна театраленъ фондъ. Оттогава зная какъ Варна ценитъ театралното дѣло. А сега успѣхъ да се убѣдя, че цѣлия тоя стремежъ на цѣлия градъ да се съдоби сѣ театрална постройка не е билъ само едно праздно желание, а една истинска духовна нужда.

Ако Варна имаше малко по-добро благосѣстояние, сигурно Варненскиятъ театъръ би се радвалъ на най-голямъ мораленъ и материаленъ успѣхъ между всѣчки театри въ страната. Варненската публика сѣ една дума не е предвзета, тя не се лови за дребнави опущения на сцената, каквито сѣ възможни и въ първостепенни европейски театри, ценитъ творческитѣ усилия на трупата и се отнася критично къмъ всѣка по едра проява на театъра. Тя има разбрано отношение къмъ репертуарния въпросъ, съзнавайки ясно, че единъ държавно-

общински театъръ трѣбва да има еkleктиченъ репертуаръ въ най-широката смисълъ на тая дума. При такава публика наистина може да се отдаде човѣкъ на творческа работа, безъ страхъ, че може да не бѣде оцененъ по сѣщо и безъ никаква надежда да излѣже нѣкого сѣ ефтини фойерверки.

— При какъвъ активъ за вършва тоя сезонъ на театъра?

— Художествения активъ е на лице предъ цѣлия градъ. Най-малко на мене се пада да правя оценка за него. Бихъ могълъ само да Ви дамъ нѣколко цифри, които сами по себе сѣ сѣ крайно красноречиви. Така

Николай Фолъ — режисьоръ на театъра

напримѣръ отъ началото на сезона до сега, до приключване на лѣтнитѣ ни представления, театърътъ е реализиралъ 1,416,000 лв. приходъ. И ако трѣбва да изтъкна успѣха ни, трѣбва да прибавя, че редици години театърътъ не е реализиралъ такъвъ приходъ. Миналата година, напримѣръ, приходътъ за цѣлия сезонъ е билъ 980,000 лв. Разбира се, ние нѣма да правимъ анализъ на тая цифра и да търсимъ нейното обяснение. Но колкото се отнася до приходътъ презъ настоящия сезонъ, трѣбва да подчертаемъ, че тоя приходъ е добитъ въ едно крайно смутно време твърде неблагоприятно за театъръ, особено за Варна, където безработицата презъ тая година се увеличи сѣ голѣмъ процентъ. Презъ сезона сѣ изнесени 18 пиеси и 6 за деца сѣ сѣденъ сборъ 4000 лв. при 365 представления.

Отъ игранитѣ пиеси най-голямъ приходъ даде Хора въ низинитѣ, следъ която следватъ Айзарбахединъ, Лондонскиятъ блуденъ синъ, Когато слушахъ хората, Безъ вина виновни, За сада, Тежка е царската корона — всѣчки между 70,000 и 155,000 лв. Приходите на останалитѣ пиеси сѣ движатъ между 35,000 и 70,000 лв.

— Макаръ и твърде рано, бихте ли могли да ни кажете нѣколко думи за идния сезонъ?

— Не зная точно въ какво отношение Ви интересува идния сезонъ. По отношение на репертуара бихъ добавилъ къмъ онова което казахъ по-горе само нѣколко думи. И г. Атана-

совъ и азъ изхождаме отъ разбирането, че единъ театъръ, като Варненския, има да изпълнява преди всѣчко културна задача. Редомъ сѣ тая задача, обаче, той не бива нито за моментъ да престане да бѣде театъръ, т. е. да бѣде мѣсто за изживяване на известни идеи, нравоучения и естетични норми. А това изживяване може да се постигне само сѣ чисти художествени сѣдства. Съ други думи, — оставайки сѣ една обществена трибуна, театърътъ е длъженъ преди всѣчко да бѣде храмъ на изкуството — колкото и банално да звучи това! Действително, театърътъ

Карикатура отъ Бешковъ

служи на обществото и се стреми къмъ неговото умствено и морално издигане, но тая му служба е само, и сто пкти само чрезъ чисто художественитѣ сѣдства, сѣ които сцената разполага. Изхождайки отъ това сѣ разбиране, ние ще насочимъ и нашата работа за идния сезонъ, както въ репертуарно отношение, така и по отношение на състава. Дано само имаме повече сѣдства, за да не сѣ стѣсняваме при поставяне на по-голямѣ наши и класически пиеси и дано и догодина Варненската публика запази сѣщото си хубаво отношение, каквото имаше презъ изтеклия сезонъ къмъ нашата работа и нашитѣ искрени усилия да служимъ сѣ цѣлото си сѣрдце на сцената.

Нашиятъ разговоръ прекрачи опредѣленото за него време. Сбогуваме се съ Николай Фолъ сѣ пожелание за още по-голямѣ творчески успѣхи презъ новия сезонъ.

Стоянъ Дичевъ

Когато мъглата се вдигне

разкази — е новата книга на Стефанъ Ив. Стояновъ — редовенъ сѣтрудникъ на вестника.

Книгата е подъ печатъ. Издание е на библиотека „Завой“. Желаящитѣ могатъ да си я набавятъ отъ редакцията като предплатятъ намалената ѣ цена — 20 лв.